

har omhyggelig overvejet, hvilken Forsvarsplan man burde bestemme sig for med de meest sandsynlige Eventualiteter for Die, saafremt der skulde blive paaført vort Land Krig." Han siger senere, at han ikke har villet benytte den Bevilling, der blev givet ifjor — og i Forbigaaende kan jeg bemærke, at jeg billiger denne den høitærede Ministers Optræden; at han, efter at der var skeet saa megen Forhaling, var reist saa megen Tvivl og var gaaet saamegen Tid tilspilde, foretrak at forelægge dette Spørgsmaal paany for Rigsdagen til Afgjørelse, fremfor selv at følge en af de Planer, med Hensyn til hvilke det har viist sig, at han ikke havde Tillid til nogen af dem. Han siger altsaa, at han har henvendt sig til Rigsdagen „for at faae dette meget vigtige Spørgsmaal endnu engang sat under Forhandling og søge at blive enig med Rigsdagen om de Principer, som bør være de ledende ved den fremtidige Udvikling af Materiellet for vort Søværn." Og endelig siger Ministeren, at et Dybgaende af 12 Fod var den Grændse, som burde sættes for Ekibe, der vare bestemte til at operere i vore egne Farvande og medvirke til det umiddelbare Forsvar af vore Kyster og Havne: „Den Forandring, som her er foreslaaet, den nye Bet, hvorpaa Regjeringen foreslaaer Rigsdagen at slaae ind, er at danne et Materiel for Søværnet med den Begrændsning, at det ikke skal have et større Dybgaende end 12 Fod." „Dette er Meningen af det Forslag, jeg har fremsat", siger den høitærede Minister. Der kan herefter ikke være Stygge af Tvivl om, at den høitærede Minister forleden forlangte af os, at vi skulde ved en Afstemning tilkjendegive, om vi vare villige til at følge ham, eller om vi vilde blive paa den Bet, som vi hidtil havde været inde paa. Denne hidtil fulgte Bet kan ikke klart defineres, thi den støtter sig ikke paa noget sikkert, uomstødeligt Document; den er voret frem af en Antydning, som findes i Forsvarscommissionens Betænkning. Men at en saadan Antydning har gennem adskillige Aar været gjort til Grundlag for vort Søværns Udvikling, netop dette er det, som gjorde mig saa sær-

deles betænkelig ved at gaae til Afstemning under Indtrykket af de Udtalelser, vi hørte af den høitærede Minister. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Fenger) siger bestemt: „Vi forlange, at Afgjørelsen ikke saaledes skal tages i en Snup, der skal en særlig Lov til, for at Rigsdagen kan for længere Tid afgjøre Grundlaget for en eller anden Foranstaltning, her vort Søværns Udvikling." Det er fuldkommen rigtigt. Der skulde og burde en saadan Lov til, men vi have jo Erfaringen for os om, at der dog kan arbeides i en vis Retning, uden at en saadan Lov findes, blot i Henseld til en almindelig Udtalelse. Og hvis der ikke var fremkommet den bestemte Indsigelse, som i Løverdags tog tilorde imod Ministerens Fremstilling, saa vilde Ministerens Foredrag den 5te Marts være traadt i Forsvarscommissionens Betænknings Sted som Grundlaget for Danmarks Slaadeplan, og vi havde da faaet svævende som den ledende Impuls for Udviklingen af vort fremtidige Søværn disse almindelige Udtalelser af Ministeren. Det er en stor Fordeel, at vi nu ere komne bort fra denne høist forkeerte Stilling. Thi om end den høitærede Minister nok saa stærkt maatte erklære, at der er den samme Holdning fra hans Side idag som i Løverdags, saa tale Ordene altfor bestemt og tydeligt imod ham. Hvad hans Duffer, hvad hans Tilbøielighed, hvad hans Overbeviisning angaaer, da tvivler jeg ingenlunde om, at han idag mener det Samme som for to Dage siden; men vor Stilling til Sagen og Betydningen af vor Afstemning er bleven opfattet af ham paa en ganske anden Maade end den, som fremtraadte i Løverdags. Og jeg holder mig ubetinget til hans Opfattelse idag. Jeg siger, at det er aldeles klart efter de Udtalelser, der ere faldne haade fra den høitærede Minister og fra Udvalgets Formand (Fenger), at vi ikke ved den Afstemning, der forestaaer, hvad enten den gaaer i den ene Retning eller den anden, binde os paa nogenomhelst Maade med Hensyn til den fremtidige Ordning af vort Forsvarsvæsen. Skulde den høitærede Minister forsøge — hvad jeg forøvrigt ikke troer, han bryder sig videre om — at opretholde ved